

Bětka utíkala za Alíkem. V trávě u vrátek právě roztahovalo krovky sluníčko sedmítečné.
 „Alíku, to není můj míč, to je beruška. Můj míč má totiž bílé puntíky, ne černé.“
 „Aha,“ řekl zklamaně Alík. „Nic s bílými puntíky jsem neviděl.“ A běžel zjistit, zda se v jeho misce neobjevilo něco dobrého k snědku.

Jakmile zmizel, vykoukly za trsem trávy dvě dlouhé uši a za okamžik i celý zajíc.
 „Ahoj zajíčku,“ pozdravila Bětka.
 „Ahoj Bětko,“ odvětil zajíc.
 „Zaslechl jsem, že hledáš něco krásného, červeného, kulatého s bílými puntíky.
 Něco takového se dnes ráno objevilo na kraji lesa pod tím malým smrčkem. Poběž za mnou, ukážu ti to.“

„Děkuji, zajíčku,“ zaradovala se Bětka. Přeběhla přes pěšinu a kousek louky a už nakukovala pod větve smrčku. V měkoučkém mechu byla usazená muchomůrka červená s kloboukem posetým bílými tečkami.

„Ach, zajíčku, to je přece muchomůrka. Je opravdu moc krásná, ale není to můj míč. Můj míč se totiž umí krásně kutálet a vesele poskakovat.“

„To mě mrzí,“ řekl zajíc, „viděl jsem jen tuhle muchomůrku.“
 A odhopkal.

Bětka šla pomalu zpátky domů. Kde jen ten její míč může být?
 Vzpomněla si, že si s ním včera hrála, když ji maminka zavolala k večeři.

„Ach, už vím!“ zvolala Bětka najednou. Rozeběhla se, a co jí síly stačily, utíkala na plácek za domem.

A tam, pod bíle natřenou lavičkou, ležel její krásný červený míč a všemi bílými puntíky se na ni rozpustile usmíval.

Úkol č. 2: Obtáhni vytečkované čáry a dokonči vzory na míčích. Potom míče vybarvi.

